

Reelt vide vi ganske vist, at dersom vor Dagsorden bliver vedtagen, eller rettere blev vedtagen, for vi vide, at den ikke bliver vedtagen, vilde det betyde det samlede Ministeriums Afgang. Vi vide særdeles godt, at naar Konseilspræsidenten demissionerer, demissionerer den samlede Regering. Men vi have alligevel ment, at det vilde have haft nogen Betydning, om vor Dagsorden blev vedtagen i den Form, hvori vi have stillet den, fordi det saa i høj Grad vilde lette Amputationen af den nuværende Regering og Rekonstruktionen af den paa samme Grundlag som det, hvorpaa i øvrigt den nuværende er dannet. Vi agte fremdeles ved vor Afstemning at holde os nøje til den Dagsorden, vi selv have stillet. Vi ønske ikke, at dens Karakter skal forvanskes ved det Ændringsforslag, der er stillet af 6 ærede Medlemmer med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) til Ordfører. Vi ville derfor stemme imod det.

Naar vi saa komme til de Radikales Dagsorden, ville vi heller ikke i vor Stilling til den forrykke vort oprindelige Forslag ved at udvide Mistillidsvotumet til det samlede Ministerium. Vi ville derfor ikke stemme for det radikale Forslag. Men da den højtærede Konseilspræsident saa bestemt har betonet, at han ikke har ønsket eller ventet eller søgt Højres Støtte til Dannelsen af sit Ministerium, ville vi ogsaa ved denne Lejlighed overlade ham at se, hvor langt han kan komme uden Højres Støtte. Jeg vil derfor anbefale mine Meningsfæller at undlade at stemme om det radikale Ændringsforslag.

N. P. Jensen (Københavns 3die Valgkreds): Ved de Forhandlinger, der fandt Sted i Gaar, kom det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) til at omtale det Svar, der var meddelt af Kongen paa Protestadresserne, og det foranledigede et Tilsvaer fra den højtærede Konseilspræsident. Skønt jeg ikke sætter Pris paa at gaa tilbage til den højtærede Konseilspræsidents „Køkkenmøddinger“ fra tidligere Tid, bliver jeg dog nødt dertil paa Grund af den Omtale, han gav af, hvad der var sket i 1874.

I 1873—74 var der blevet indbragt den bekendte Schjørringske Adresse. Denne gav Anledning til, at den daværende Konseilspræsident skriftlig henvendte sig til Kongen og i Skrivelsen gjorde opmærksom paa, at Ministeriet ikke opfattede sig som den nærmeste Grund til, at Lovgivningen ikke skred frem, men at Skylden derimod

laa hos Flertallet i Folketinget. For at hjælpe Hans Majestæt over alle Vanskeligheder tilbød Ministeriet i denne Haandskrivelse at stille Porteføljerne til Hans Majestæts Raadighed. Det var efter min Mening et fuldstændig loyalt og korrekt Skridt af Regeringen. Dette gav Anledning til, at Hans Majestæt tilstillede Konseilspræsidenten en Haandskrivelse — at den ikke var paraferet, laa ganske simpelt i Stillingens Natur, for det var Kongen, der havde skrevet den, og den var rettet til Konseilspræsidenten —, hvori der udtales: „Vi have ikke kunnet vinde anden Overbevisning, end at vort nuværende Ministerium uforandret bør vedblive sin Gerning“, og Kongen siger tillige: „Vi undlade ikke at tilføje, at Vi end yderligere ere blevne bestyrkede i denne Vor Anskuelse, efter at have raadført Os med Mænd, der ifølge deres politiske og ansete Stilling nyde Vor fulde Tillid“. Altsaa, Kongen skriver tilbage, at han ønsker at beholde Ministeriet. Det giver saa Anledning til, at der kommer et Svar paa Adressen til Folketinget, der er affattet meget smukt og høfligt, selvfølgelig paraferet af Konseilspræsidenten.

Altsaa, alt, hvad der forelaa, var denne Haandskrivelse, der blev offentliggjort i Ministerialtidende. Det foranledigede den højtærede nuværende Konseilspræsident til at indbringe et Forslag til Mistillidsvotum, der gik ud paa: „Idet Folketinget misbilliger Offentliggørelsen af den kgl. Haandskrivelse af 2. Januar 1874 og nedlægger Indsigelse imod, at Kongen derved inddrages i Partistriden, gaar Tinget over til Dagsordenen“.

Det forekommer mig, det ikke er let at finde nogen som helst Sammenligning mellem det, der skete den Gang, og det, der skete ved det Svar, som blev afgivet paa Protestadressen. Den højtærede Konseilspræsident udtalte derom i Gaar: „Den konstitutionelle Konge, og det er kun ham, vi tale om, er konstitutionelt forpligtet til at afvise uberettiget og uhjemelet Indblanding i Landets Politik, thi han kan ikke tage mod anden Udtalelse eller anden Vejledning om Landets Politik end den, der kommer fra Rigsdagen eller hans Ministerium. Den konstitutionelle Konge, det er Kongen og Ministrene, og naar det ærede Medlem mener, at han skulde være forpligtet til at nøjes med at afvise en saadan Adresse, selv om det var en meget stor Adresse, selv om der var 150,000 inklusive Kvinder og Børn, mener jeg, at der er det ærede Medlem i en ganske besyn-